

Nove knjige

Atifa Dolinar Terzić, «Sehara moje majke» (pjesme), «Na nebu zasja zvijezda nova» (poezija), Sarajevo, 2000.

Promocija je održana 22. 11. 2000. u Bosanskom kulturnom centru u Sarajevu. Promotori su bili: prof.dr. Lamija Hadžiosmanović, dr. Rasim Muminović, prof. Hatidža Zećo i novinar Aida Omer-softić

Ko je Atifa Dolinar? «Žena koja otkriva sebe u kosmosu i kosmos u sebi na nov način. Rođena u Gračanici, koju je u djetinjstvu i djevojaštvu upisala sa osebnim folklorom i sredine i vremena da bi, eto, u svojim pjesmama emitirala unutarnji naboj neraskidivog odnosa prema zavičaju, što znači ljubav prema svemu onome što je u pjesmi otkrila i ponos što je i sama dio toga. Jaka Tifina potreba da i druge animira da se prisjete, da ne zaborave što se zaboraviti ne smije, « zapisala je prof. Hatidža Zećo u recenziji knjige «Sehara moje majke».

Prof. dr. Lamija Hadžiosmanović, recenzent, o poeziji Tife Dolimnar kaže da slike njenih pjesama plastične i žive, te da jednostavnim iskazom vraćaju u neka stara vremena, u jedno zaboravljeno vrijeme naših dana i njihove filozofije, zasnovane na zdravom razumu. Između ostalih, to je izvanredno pjesnički izvajana poema «Sehara» «Znala sam da imam zabačenu ostavštinu./ zabačenu, negdje zatrpanu» stihovi su koje donosi Atifa Dolinar Terzić na početku poeme «sehara».

Mevludin Spahić, Treće oko (proza), Planjaks, Tešanj, 2001,

Nakon prvog iščitavana ove, četrnaeste po redu, Spahićeve knjige, zaključujemo da je pisac ostao dosljedan sebi «ukalupivši» i

ovo djelo u jednu tečnu i preciznu pripovijest, uobličenu u novelističku formu. Tematski gledano, uspio je ispričati jednu ljubavnu priču u nesređenom poratnom ambijentu, u kojem nema iskristaliziranih skoro nikakvih pravnih, moralnih i političkih normi. Kroz život svog glavnog junaka, studenta elektro-tehnike, Spahić pokušava ponovo izgraditi izgubljeni ideal poštenog čovjeka, koji gledajući Spahićevim očima, može biti samo ono što jeste – prije svega slobodan i nesputan okovima (ne)civilizacije jednog, silom prilika destruiranog društva.

Da bi stvorio paritet ovom liku, Spahić u pripovijest uvodi i lik žene, od društva osuđene i odbačene majke, koja u sveopćem metežu pokušava preživjeti i instinktom ženke pronaći sigurnost za svoje mlađunče.

Ono što se mora priznati Spahiću jeste to da je u čvrsto izgrađenu fabulu uspio ugraditi i elemente romaneske, pa samim tim i obogatiti ovo djelo. To je značajna novina u plodnom Spahićevom spisateljskom radu, pa se može očekivati da ćemo u skoroj budućnosti čitati i njegov prvi roman.

Hasan Puškar

Nihad Halilbegović, Ali Riza ef. Prohić – život i djelo, «Halkomex» d.o.o. Sarajevo, 2000.

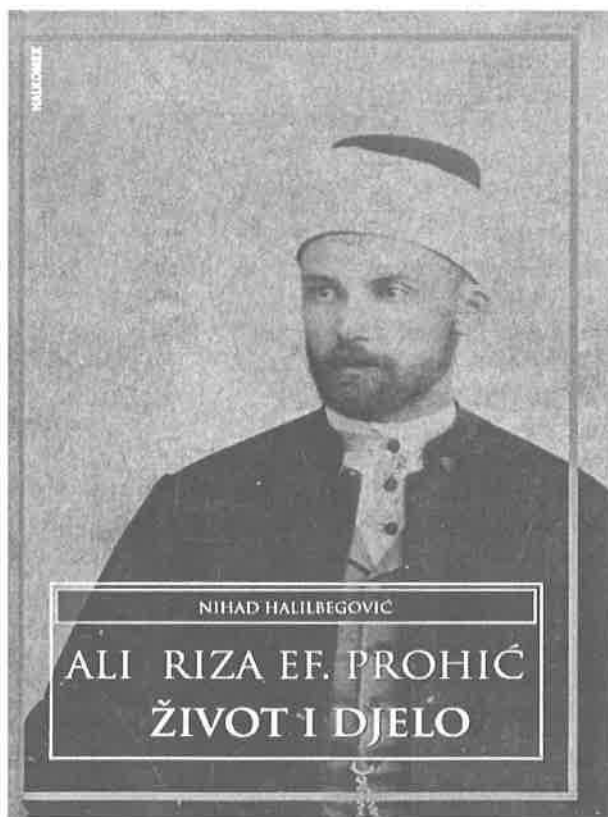
U svojoj prošlosti Gračanica je «dala» četvoricu intelektualaca koji su vrlo uspješno obnašali visoku funkciju vrhovnog šerijatskog sudije Bosne i Hercegovine. (vidi: H. Suljkuć, Gračanlije – vrhovne šerijatske sudije, «Gračanički glasnik» 6, novembar 1998.) Među njima posebno mjesto ima Ali Riza ef. Prohić, koji je dugi niz godina bio

na toj dužnosti. Rođen je 1867. godine u Gračanici, pet godina nakon doseljenja njegove porodice iz Užica, poslije završetka škole službovao je u mnogim mjestima, najviše u Sarajevu kao vrhovni šerijatski sudija, penzionisan je 1936, a umro 1942. godine. Pored savjesnog vršenja svoje službe, dao je zapažene priloge za proučavanje šerijatsko-pravne znanosti kod nas koje je objavljivao u mnogim listovima, između ostalih i u listu «El-hidaje». Ističemo posebno njegovu poznatu raspravu «Šta hoće naša muslimanska inteligencija», koja je objavljena i u ovoj knjizi. U svojim radovima posebno je potencirao neka praktično-pravna pitanja statusa i raspolaganja vakufima u tadašnjim pravno-političkim sistemima.

Ovo monografsko djelo značajan je doprinos proučavanju kulturne historije Gračanice i njezine okoline i svjedočanstvo, kako napisa Mehmedalija ef. Hadžić, o još jednom našem angažiranom alimu.

Opisujući životnu stazu ovog bošnjačkog intelektualca, autor je uspio, kako je primijetila i prof. dr. Lamija Hadžiosmanović, prefinjenim jezikom i stilom opisati «negdašnju Gračanicu, gradić u kojem je cvjetala kultura i u kome se cijenila knjiga. U tom kontekstu, Halilbegović je plastično oslikao način života uže i šire obitelji ove ličnosti, a time i običaje uglednih bošnjačkih porodica toga, ali i drugih gradova».

(O. Hamzić)

2001